

PARAULA I VIDA

«Amb la mirada fixa en Jesucrist»

La nostra arxidiòcesi de Barcelona, juntament amb tota l'Església, es prepara per celebrar, seguint les orientacions del Sant Pare, l'Any de la Fe, que començarà el proper 11 d'octubre. Diverses commemoracions i esdeveniments coincideixen en el proper mes que, ajudant Déu, ja tindrem ocasió de comentar.

Voldria remarcar, sobretot, la intenció que, com ens diu Benet XVI, ha de presidir tot allò que fem durant aquests propers mesos. Dient-ho breument, la resposta seria aquesta: ha de ser amb una preocupació i una voluntat missionera. S'acusa de vegades l'Església de recordar només uns fets passats, però no de preocupar-se per reviuire —per refer— aquests esdeveniments en el present i de preparar-los per al futur, almenys per al futur immediat.

Jesucrist, Senyor de l'univers. Pantocràtor, s. XIII (MNAC, Barcelona)

Com si respongués a aquesta crítica, el Sant Pare, a les paraules amb què anuncià l'Any de la Fe, el 16 d'octubre de l'any passat, va dir que es tracta d'evocar la bellesa i la centralitat de la fe, l'exigència d'enfortir-la i aprofundir-la a nivell personal i comunitari. «Fent-ho amb una perspectiva no només celebrativa, sinó més aviat missionera, en la perspectiva exactament de la missió *ad gentes* i de la Nova Evangelització», segons afirmà després de l'Àngelus d'aquell dia. Amb l'expressió llatina *ad gentes* s'entén la proposta de Jesucrist als pobles que no han rebut l'anunci de l'Evangeli.

Heus ací, doncs, la perspectiva amb què ens hem de preparar per viure el proper Any de la Fe. Amb el Sant Pare cal que siguem ben conscients que, avui, tot el món és terreny de missió, de proposta de Jesucrist a aquells que no el coneixen o als que no els ha estat anunciada la seva Persona i el seu missatge. La perspectiva és, per tant, fonamentalment i bàsicament missionera.

Per això mateix, aquest Any de la Fe cal que sigui un temps d'un esforç per tal de donar a conèixer especialment Jesucrist als homes i les dones del nostre entorn. Es així com estarem en comunió amb el desig del Sant Pare. Ell, en la carta apostòlica amb la qual convocava aquest Any, diu: «Des del començament del meu ministeri com a successor de Pere, he recordat l'exigència de redescobrir el camí de la fe per il·luminar de manera cada cop més clara l'alegria i l'entusiasme renovat del trobament amb Crist.»

Durant tots els mesos de l'Any de la Fe ens caldrà, sobretot, «tenir la mirada fixa en Jesucrist, que va iniciar i completar la nostra fe». L'Església no existeix per anunciar-se ella mateixa, sinó per evangelitzar, per donar a conèixer i fer present Crist i el seu Evangeli. Això és el que el Sant Pare ens crida a viure sobretot durant aquests mesos propers. Voldria afegir que, per a la nostra diòcesi, aquest propòsit s'integra molt bé amb el nostre Pla Pastoral. Recordem que el primer objectiu d'aquest Pla Pastoral diu així: «L'anunci de Jesucrist als qui no el coneixen». El Senyor ens ha confiat la joiosa responsabilitat d'anunciar-lo a aquestes persones amb el testimoniatge de la nostra vida cristiana i amb les nostres paraules. Convé molt que prenguem consciència del nostre compromís baptismal, que ens fa evangelitzadors i apòstols allà on ens trobem. I sobretot ens cal invocar la gràcia de l'Esperit Sant, perquè només ell pot obrir el cor dels homes i les dones d'avui a la Paraula de Jesucrist.

† **Luís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

El projecte «Paidós», un model de col·laboració

► Càritas Diocesana ha reunit organitzacions socials, empreses, fundacions i tres ajuntaments de l'àrea metropolitana —Barcelona, l'Hospitalet i Sant Adrià de Besòs— per posar en marxa el projecte «Paidós», un programa d'atenció integral i integrada a la infància, que també té el recolzament del Departament de Benestar Social i Família de la Generalitat. Presidiren l'acte de presentació, el dia 5 de setembre, el conseller Josep Lluís Cleries, els alcaldes Xavier Trias, Jesús Maria Canga i Núria Marín, i el bisbe auxiliar, Mons. Sebastià Taltavull, en representació del cardenal arquebisbe de Barcelona. Tots ells, apareixen en la foto amb els representants de les institucions col·laboradores. El programa, en una primera fase, atindrà unes 200 famílies amb els seus infants en quatre seus: dues a Barcelona, a La Barceloneta i a Nous Barris, una a l'Hospitalet, al barri de la Florida, i una a Sant Adrià, al barri de la Mina. (Foto: Agustí Codinach)

GLOSSA

Formació, professió... servei

Una noia es mira el programa d'assignatures de la carrera que ha triat... Un noi fa una repassada de la matèria de la qual s'examinarà al setembre... Un home reflexiona sobre quin màster cursarà per millorar el seu currículum... Una dona comença a estudiar un nou tema de les oposicions que està preparant... Sempre ha estat important, però potser més en aquests moments, no oblidar les raons intrínseques de les professions, les que les legitimen i donen sentit. La raó intrínseca de la professió mèdica és curar els malalts; la del fuster, fer mobles adequats a la seva funció; la del mestre, educar els alumnes; la de l'empresari, oferir productes i serveis de qualitat per donar resposta a les necessitats humanes... Naturalment, també hi ha raons extrínseques en les diverses professions que són legítimes i necessàries com, per exemple, el sou que perceben els metges, els fusters i els mestres, o el benefici que s'obté en els negocis i en els intercanvis comercials; però si el metge, el fuster, el mestre o l'empresari persegueixen el sou o el benefici per sobre de la raó intrínseca que dóna sentit i legitima la seva professió, llavors neixen les perversions i se susciten els problemes. Convé formar els futurs professionals remarcant la dimensió de servei en l'exercici professional, de servei a les per-

sones i a la societat. La formació mai és neutra perquè implica, sempre, una concepció dels valors i una determinada concepció de l'ésser humà, de la vida i del món.

La competència professional a transmetre en la formació, tant en els ensenyaments professionals o universitaris com, d'acord amb les possibilitats, en els nivells anteriors, ha de vincular-se a la compassió, al fet de compartir el dolor i l'alegria de l'altre, a la sensibilitat per la justícia que ens impulsa a transformar el món per fer-lo més humà, més habitable, menys desigual entre les persones, més solidari. Convé formar persones equilibrades, intel·lectualment competents, obertes al creixement personal, amables i compromeses amb la justícia en el servei generós als altres. Ben segur que aquests professionals seran, també, més sensibles a la presència de Déu en les situacions i en les persones. Cal formar persones, formar professionals que facin seu el camí de la benaurança: «Feliços els qui tenen fam i set de ser justos: Déu els saciarà! Feliços els compassius: Déu se'n compadirà! Feliços els nets de cor: ells veuran Déu! Feliços els qui treballen per la pau: Déu els anomenarà fills seus! Feliços els perseguits pel fet de ser justos: d'ells és el Regne del cel!» (Mt 6,10).

Enric Puig Jofra, SJ

Joan XXIII: paraules a la presó de Roma

«He vingut a aquesta presó de Roma l'endemà de ser Papa. Com que vosaltres els interns no podíeu venir a veure'm, he vingut jo. Tots els qui estem fora i els qui esteu dintre, som germans, redimits per la Sang de Crist.»

Beat Joan XXIII

DIUMENGE XXIV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,5-9a)

El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrera: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. Tinc al meu costat el jutge que em declara innocent. Qui vol pledejar amb mi? Compareguem plegats. Qui vol ser el meu acusador? Que se m'acosti. Déu, el Senyor, em defensa: qui em podrà condemnar?

▶ Salm responsorial (114)

R. *Continuaré caminant entre els qui viuen, a la presència del Senyor.*

Estimo de tot cor el Senyor: / ha escoltat el meu clam / així que l'invocava. R.

M'envoltaven els llaços de la mort, / tenia davant meu els seus parany, / i dintre meu l'angoixa i el neguit. / Vaig invocar el nom del Senyor: / «Ah, Senyor, salveu-me la vida.» R. El Senyor és just i benigne, / el nostre Déu sap compadir. / El Senyor salvaguarda els senzills, / jo era feble i m'ha salvat. R. Ha alliberat de la mort la meua vida, / els meus ulls, de negar-se en el plor, / els meus peus, de donar un pas en fals. / Continuaré caminant entre els qui viuen, / a la presència del Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 2,14-18)

Germans meus, si algú deia que té fe i no ho demostrava amb les obres, de què serviria? A un home així, la fe el podrà salvar? Suposem que algun dels nostres germans o germanes no tinguessin ni vestits ni l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres li digués: «Vés-te'n en pau, abriga't bé i alimenta't», però no li donés res del que necessita, quin profit els faria? Doncs, amb la fe passa igual: si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Tu dius que tens la fe, jo tinc les obres. Doncs bé, si pots, demostra'm, sense les obres, que tens fe, que jo, amb les obres, et demostraré la meua fe.

▶ Evangeli segons sant Marc (Mc 8,27-35)

En aquell temps, Jesús, amb els seus deixebles, se n'anà als poblets de Cesarea de Felip, i pel camí preguntava als seus deixebles: «Qui diu la gent que sóc jo?». Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, altres que sou Elies, d'altres que sou algun dels profetes». Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc?». Pere li respon: «Vós sou el Messies». Ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú.

I començà a instruir-los dient: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ressuscitarà». I els ho deia amb tota claredat. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a contradir-lo. Però Jesús es girà, renyà Pere davant els deixebles i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes». Després cridà la gent i els seus deixebles i els digué: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'Evangeli, la salvarà.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 50,5-9a)

El Señor me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás: ofrecí la espalda a los que me aplastaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no me tapé el rostro ante ultrajes ni salivazos.

El Señor me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado. Tengo cerca a mi defensor, ¿quién pleiteará contra mí? Comparezcamos juntos. ¿Quién tiene algo contra mí? Que se me acerque. Mirad, el Señor me ayuda, ¿quién me condenará?

▶ Salmo responsorial (114)

R. *Caminaré en presencia del Señor en el país de la vida.*

Amo al Señor, porque escucha / mi voz suplicante, / porque inclina su oído hacia mí / el día que lo invoco. R.

Me envolvían redes de muerte, / me alcanzaron los lazos del abismo, / caí en tristeza y angustia. / Invoqué el nombre del Señor, / «Señor, salva mi vida.» R.

El Señor es benigno y justo, / nuestro Dios es compasivo; / el Señor guarda a los sencillos: / estando yo sin fuerzas, me salvó. R.

Arrancó mi alma de la muerte, / mis ojos de las lágrimas, / mis pies de la caída. / Caminaré en presencia del Señor / en el país de la vida. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol Santiago (St 2,14-18)

¿De qué le sirve a uno, hermanos míos, decir que tiene fe, si no tiene obras? ¿Es que esa fe lo podrá salvar? Supongamos que un hermano o una hermana andan sin ropa y faltos de alimento diario, y que uno de vosotros les dice: «Dios os ampare; abrigaos y llenaos el estómago», y no le dais lo necesario para el cuerpo; ¿de qué sirve?

Esto pasa con la fe: si no tiene obras, por sí sola está muerta. Alguno dirá: «Tú tienes fe, y yo tengo obras. Enséñame tu fe sin obras, y yo, por las obras, te probaré mi fe.»

▶ Evangelio según san Marcos (Mc 8,27-35)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos se dirigieron a las aldeas de Cesarea de Felipe; por el camino, preguntó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que soy yo?» Ellos le contestaron: «Unos, Juan Bautista; otros, Elías; y otros, uno de los profetas». Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy?» Pedro le contestó: «Tú eres el Mesías». Él les prohibió terminantemente decirselo a nadie. Y empezó a instruirlos: «El Hijo del hombre tiene que padecer mucho, tiene que ser condenado por los ancianos, sumos sacerdotes y escribas, ser ejecutado y resucitar a los tres días». Se lo explicaba con toda claridad. Entonces Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo. Jesús se volvió y, de cara a los discípulos, increpó a Pedro: «¡Quítate de mi vista, Satanás! ¡Tú piensas como los hombres, no como Dios!» Después llamó a la gente y a sus discípulos, y les dijo: «El que quiera venir conmigo, que se niegue a sí mismo, que cargue con su cruz y me siga. Mirad, el que quiera salvar su vida la perderá; pero el que pierda su vida por mí y por el Evangelio la salvará.»

Crist lliurant les claus a Pere.
Pintura del Perugino,
Capella Sixtina (Ciutat del Vaticà)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): 1Co 11,17-26.33 / SI 39 / Lc 7,1-10 ■ **dimarts**: 1Co 12,12-14.27-31a / SI 99 / Lc 7,11-17 ■ **dimecres** (□ Barcelona): 1Co 12,31-13,13 / SI 32 / Lc 7,31-35 ■ **dijous**: 1Co 15,1-11 / SI 117 / Lc 7,36-50 ■ **divendres**: Ef 4,1-7.11-13 / SI 18 / Mt 9,9-13 ■ **dissabte**: 1Co 15,35-37.42-49 / SI 55 / Lc 8,4-15 ■ **diumenge** vinent, XXV de durant l'any (litúrgia hores: 1a setmana): Sv 2,12.17-20 / SI 53 / Jm 3,16-4,3 / Mc 9,30-37.

Jesús torna a sortir del territori d'Israel. Tanmateix, els deixebles segueixen Jesús en el camí. És una imatge típica de Marc. Els deixebles van amb Jesús on ell va i Jesús els va instruint tot el temps. És la metàfora de la fe que el lector reviu a la llum de la Pasqua, quan ja sap que el seguiment ha de continuar fins a la creu. Perquè un seguiment que només arriba a Getsemaní és un seguiment mancat i fracassat. En una convenient segona lectura de Marc, la imatge del seguiment de Jesús per part dels deixebles és una clara metàfora de la fe.

En aquest marc de seguiment familiar i proper, Jesús posa la pregunta clau: qui diu la gent que sóc jo? La res-

posta, a la llum del que hem llegit fins aquí (gestos poderosos de Jesús i ensenyament amb autoritat de la imminència de la irrupció del Regne) és prou clara: Jesús no anuncia la vinguda de ningú més. No és Joan Baptista ni cap dels profetes.

En Jesús hi ha la plenitud. Aquest és el sentit de la confessió «Tu ets el Messies». La confessió de Pere, portaveu dels deixebles, és correcta. Tanmateix, caldrà complementar-la. D'aquí l'ordre de silenci de Jesús que, a més de ser la clau del gènere literari *evangeli*, també deixa entreveure que el messianisme de Jesús no s'emmotllarà a la imatge del rei-messies victoriós i triomfant.

D'aquí l'ensenyament de Jesús sobre el sofriment abundós, sobre la mort i la resurrecció, que es constitueix en el moll de l'os de la segona part de Marc.

El Messies, com a fill de l'home (una figura marcadament transcendent), no es caracteritzarà per la força i el triomf sinó més aviat pel sofriment, la creu i la mort. Estem en plena predicació paulina. Per això el rebuig de Pere no fa més que confirmar que la imatge messiànica paradoxal i escandalosa del fill de l'home sofrent és el que constitueix la característica més típica del nou Messies de Déu. Aquest serà el missatge més nuclear de Marc.

Oriol Tuñí, SJ

COMENTARI

Jesús, nou messies d'Israel

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

38. La confessió de Pere i nosaltres

En els tres Evangelis sinòptics apareix com a fita important en el camí de Jesús el dia en què ell demana als deixebles que li diguin què diu la gent d'ell (*Mc 8,27* i llocs paral·lels). En els tres Evangelis respon Pere en nom dels dotze i fa una confessió que es distingeix clarament de l'opinió de *la gent*.

En els tres Evangelis, després d'això, Jesús anuncia la seva passió i resurrecció, i a l'anunci de la seva sort afegeix una instrucció que diu que el camí dels deixebles que el vulguin seguir és el camí del crucificat.

Què hi veiem si ajuntem tots els textos de la *confessió* de Pere en els diversos Evangelis com en un mosaic? Els deixebles han descobert que Jesús no es pot definir amb cap de les categories corrents, que Jesús és més i distint que «un dels profetes». A partir del sermó de la muntanya i a la vista dels seus miracles, de la seva autoritat de perdonar els pecats, de la sobirania com predicava, de la seva llibertat enfront de la Llei i

tradicions, a partir de tot això, van reconèixer que Jesús era més que un profeta. Ell era *el profeta* que, com Moisès, parlava amb Déu com un amic, cara a cara; ell era el Messies, però no en el sentit de simple delegat de Déu.

En els moments més grans, els deixebles ho notaven amb estremiment: aquest és Déu mateix. No eren capaços de dir tot això amb una resposta acabada. Es van expressar —amb raó— servint-se dels termes de les promeses de l'Antic Testament: Crist, l'Ungit, el Fill de Déu, el Senyor, i les paraules emocionades de Tomàs davant del Ressuscitat: «Senyor meu i Déu meu» (*Jn 20,28*).

Durant tota la seva història, l'Església fa camí amb aquestes paraules. Només són comprensibles quan toquem les ferides de Jesús, quan ens trobem amb la seva resurrecció, només llavors la confessió esdevé missió.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

El pequeño tornillo

—«El humilde tornillo,
en el lugar preciso,
cumple la función prevista y exacta.
Es tan útil y perfecto,
como las personas importantes de un gobierno.»

(De Mons. Helder Câmara, obispo brasileño,
propuesto para el Nobel de la Paz)

El insignificant y humilde tornillo, con su vocación de servicio, fija de una manera permanente y duradera, su función de servicio para la que fue diseñado y creado.

Gabriela Mistral, Premio Nobel, escribió:

—«El servir no es faena sólo de seres inferiores.
Dios, que da el fruto y la luz, sirve.
Pudiera llamársele así: el que sirve.
Y si tiene sus ojos fijos en nuestras manos,
nos pregunta cada día:

—¿Serviste hoy? ¿Al árbol, al amigo, al necesitado, a tu madre?»

«El Hijo del Hombre no vino a ser servido sino para servir», nos dice Jesús (*Mc 10,45*).

No olvidemos que el verbo del evangelio es el verbo *servir*, que es igual a *amar*.

J. M. Alimbau

SANTORAL

16. ✠ Diumenge XXIV de durant l'any. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. Dilluns. Sant Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.

18. Dimarts. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

19. Dimecres. Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. IV);

santa Maria de Cervelló o del Socós, vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII).

20. Dijous. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, màrtirs a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

21. Divendres. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers; santa Ifigènia, vg.; santa Celina, vg.

22. Dissabte. Sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Fèlix IV, papa (526-530).

ENTREVISTA

MARC ARGEMÍ

El rumor a l'Església

Els rumors són la forma de comunicació més antiga de la humanitat. Internet ha multiplicat les possibilitats de difondre'ls, i es fa més necessari que mai saber com separar els rumors maliciosos de la veritat. Recentment, el periodista Marc Argemí (Sabadell, 1979) va defensar una tesi doctoral sobre *La credibilitat dels rumors i les notícies*, a la Universitat Autònoma de Barcelona. Argemí és expert en comunicació institucional i en periodisme religiós, i des de 2005 responsable de la comunicació de l'Opus Dei a Catalunya.

Per què et vas interessar per aquest tema?

Quan gestionava la comunicació de l'Opus Dei a Catalunya davant la polèmica provocada pel llibre de Dan Brown *El Codi da Vinci*, vaig trobar persones que tenien per certes coses que només eren pura ficció, pur rumor fals, i quan se'ls mostraven dades contrastades, incomprendiblement preferien quedar-se amb el rumor. També em van fer pensar els rumors sobre immigrants, molt injustos quan es comparaven amb la realitat que he conegut de primera mà.

Circulen molts rumors sobre temes religiosos?

El rumor, que és una notícia no verificada, circula quan es donen algunes condicions, i una d'elles és la manca d'informació fiable i de coneixement sobre la matèria. En la mesura que la ignorància sobre qüestions religioses creix, les persones tenen més difícil destriar el gra de la palla: separar la part de veritat que té tot rumor amb la part de mentida o d'exageració. Per això, la millor arma davant el rumor és el rigor en la recerca de verificació.

El rumor a l'Església. Com es viu?

Encara que moltes vegades no en diguem rumor, comentem coses que «ens han dit de bona font», o que «li ha passat a un amic d'un amic». El rumor ha existit sempre: de Jesús ja van fer córrer que en realitat no havia ressuscitat, com es recorda al capítol 28 de l'Evangelí de sant Mateu. Els cristians, com tothom, necessitem comptar amb una instància que tingui credibilitat suficient i ens digui si tal rumor és cert o no. El que hem de tenir clar és, abans de difondre un rumor que ens ha arribat, preguntar-nos per què ho fem. I quan es tracta de rumors que afecten una persona hem de donar a l'afectat l'oportunitat de dir la seva.

Oscar Bardají i Martí

EN PAREJA

Estrategias para mantener el amor en pareja

Completo y concluyo hoy la referencia a algunos puntos que pueden ayudar a mantener una buena relación de pareja. No espere que vaya a decirle nada nuevo y la mayoría de estas ideas ya le sonarán, porque ya las habrá leído en anteriores comentarios o en libros y revistas, o las habrá oído en conferencias o coloquios.

Los puntos indicados los he ido entresacando de conversaciones informales con muchas personas, de entrevistas en la consulta, de libros, artículos y conferencias. Repito que son unas simples estrategias que funcionan si se ponen en práctica. Completo la lista de lo que hay que hacer —seguirá otra, la última, de lo que hay que evitar.

- Considerar cada esposo como propias las funciones domésticas, disfrutando de las mismas y de la vida cotidiana en el hogar.
- Adelantarse en satisfacer las necesidades y pequeños gustos del consorte, sin olvidar los aniversarios.
- Utilizar la información (¡privilegiada!) que tiene cada uno de los cónyuges sobre los sentimientos más íntimos del otro, siempre para favorecerle.
- Encarar la vida con optimismo, y también con realismo, haciendo la convivencia lo más amena posible.
- Amarse y respetarse (¡los dos puntos de apoyo de la convivencia!), aportando continuas muestras de que existe seguridad y solidez en los vínculos establecidos.

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta;
En pareja, Ed. Pòrtic)

ACTES I CONFERÈNCIES

Solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè. A la seva Basílica parroquial. **Diumenge 16:** 17 hores, processó pels carrers del Barri Gòtic fins a la Catedral, rebuda pel Sr.

Cardenal arquebisbe de Barcelona i l'Excm. Capítol Metropolità.

Benedicció i Cant d'«Els Goigs de la Mare de Déu de la Mercè». Retorn pels carrers del Barri Gòtic fins a la Basílica. **Diumenge 23,** misses a les 11, 12, 13 i 19 h; en acabar la missa de la tarda, exposició breu del Santíssim Sagrament. **Dilluns 24, solemnitat de la Mare de Déu:** Misses a les 9, 10.30, 12 i 13 h. A les 8 h ofrena floral dels Trabucaires de Barcelona; a les 10.30 h missa solemne presidida pel cardenal arquebisbe metropolità de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, i ofrena floral de les cases regionals a l'ofertori. A les 13 h, missa con ofrenda floral de las comunidades hispanoamericanas y filipinas. A les 18 h, missa interpretada en llenguatge de signes, per a sords. A les 20 h, missa de cloenda de les festes.

Parròquia de Sant Pere Nolasc (pl. Castella, 6). Novena a la Mare de Déu de la Mercè del 15 al 23 de setembre. A les 19.30 celebració mariana i a les 20 h missa concelebrada. El dia 23, misses a les 9, 11, 12, 13, 19.30 i 24 h. Aquesta última, en commemoració de la vinguda de la Mare de Déu a Barcelona per fundar l'Orde de la Mercè, presidida pel P. Provincial. Dia 24, eucaristies a les 11, 12, 13 i 19.30 h. El cambril de la Mare de Déu estarà obert els dies 23 i 24.

Festa de Sant Pio de Pietrelcina. Els devots i el grup d'oració «Amics del Pare Pio» celebraran la commemoració del sant, amb una Eucaristia, a la basílica de la Concepció de Barcelona (c/ Aragó, 299) el diumenge 23 de setembre (18 h). Predicarà la Missa fra Valentí Serra, caputxí. Aquesta celebració serà ja de la solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè. En acabar, es venerarà la relíquia de sant Pius.

IN MEMORIAM

Sacerdots que ens han deixat aquest estiu

Mn. Francesc Campreciós Farrés. S'adormí en la pau de Crist el dia 18 d'agost. La missa exequial en sufragi de la seva ànima es va celebrar a la catedral de Barcelona —de la qual era canonge—, el dilluns dia 20 d'agost. Durant més de cinquanta anys, Mn. Campreciós va exercir el seu ministeri sacerdotal al servei dels fidels que van a la catedral, amb una especial dedicació a la comunitats de religioses que tenen cura de la sagristia i als infants de l'escolania, amb els quals apareix en aquesta foto, que ens va fer arribar ell mateix, quan ja estava molt malalt. L'acompanya, amb els escolans, el seu amic i ara canonge de la catedral Mn. Josep Vives.

Mn. Ricard Masclans Pugés. Va lliurar la seva ànima a Déu, de forma sobtada, el dia 4 d'agost. Mn. Masclans va néixer a Barcelona el 21 de setembre de 1931. Durant molts anys va ser rector del Sant Esperit de Terrassa. En la seva llarga dedicació al ministeri pastoral, darrerament era rector de la parròquia de la Verge de Gràcia i Sant Josep, al barri de Gràcia. Allí es va celebrar la missa exequial que va presidir Mons. Sebastià Taltavull, amb l'assistència de molts companys preveres.

Mn. Lluís Vicente Lasala. Va morir en la pau de Crist el dia 5 d'agost. Havia nascut a Barcelona el 23 de juliol de 1927. A la ciutat de Barcelona va ser, entre altres càrrecs, rector de la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa i administrador parroquial de Sant Llorenç. La missa en sufragi de la seva ànima va ser presidida per Mons. Carles Soler Perdigo, amic i company de Mn. Vicente, i es va celebrar al tanatori de Bellvitge, amb la presència d'amics, companys i familiars.

Preguem per tots ells.

CURSOS

Formació en Pastoral Sanitària. A l'Escola de Pastoral Sanitària CSSCC, associada al Camillianum de Roma (pl. Urquinaona 11, 3r, 1 A). En dos cicles, del 9 d'octubre de 2012 al 4 de juny de 2013 (dimitarts 15.30-19.30 h). Informació i matrícula: tel. 933 182 738; a/e: csscc@planalfa.es.

BREUS

La Llibreria Claret s'adhereix a la Xarxa de llibreries de la Generalitat. La Llibreria Claret és una de les quatre llibreries de la ciutat de Barcelona homologades per formar part de la Xarxa de llibreries acreditades per a la venda de publicacions de la Generalitat de Catalunya. Per això, oferirà totes les publicacions editades per l'administració catalana i els seus diversos departaments (cultura, economia, educació, medi ambient, salut, turisme, cartografia, etc.). A tot Catalunya s'hi han adherit 15 llibreries.

Eucaristia adreçada als missioners i cooperants. El dissabte 14 de juliol, a la capella del Palau Episcopal, el cardenal Martínez Sistach va presidir una eucaristia

adreçada especialment als missioners i les missioneres i als seus familiars, i també als joves que aquest estiu han estat cooperants a diversos països. Ha estat la vuitena eucaristia promoguda amb aquest objectiu per les diòcesis de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat, organitzada per les tres Delegacions de Missions.

LLIBRES

Fer front a la pobresa, per Pilar Malla. Aquest llibre breu (88 pàgines) recull la reflexió cristiana que Pilar Malla ha anat elaborant al llarg de molts anys de treball al servei dels qui pateixen la pobresa, tant des de Càritas, de la qual fou directora en temps del cardenal Jubany, com des de l'administració pública. Les seves refle-

xions ajuden a aprofundir en aquest tema decisiu tant per als cristians com per a tota persona amb ganes de construir un món més digne. Llibre especialment oportú per veure què podem fer en aquests moments de crisi. És el número 101 de la «Col·lecció Emaús», editada pel CPL de Barcelona. (Preu: 7,50 euros).

Un llibre sobre el tema del proper Sinode

El proper 7 d'octubre començarà a Roma la XIII Assemblea ordinària del Sinode dels bisbes, que estudiarà el tema «La Nova Evangelització per a la transmissió de la fe cristiana». Les sessions es perllongaran fins al 28 d'octubre. L'arquebisbe Salvatore Fisichella relata en aquest llibre les línies principals de la Nova Evangelització. El llibre es titula *La Nova Evangelització, un repte per a sortir de la indiferència*. Editat per Claret, té 128 pàgines i un preu de 14,42 euros.

El 29 de març de 2010, en una audiència privada, Benet XVI va confiar a l'autor la presidència del nou organisme de la Santa Seu per promoure l'evangelització en el món d'avui. En aquest llibre, Mons. Fisichella traça amb claredat les línies principals de l'anunci de l'Evangeli avui.

Salvatore Fisichella va néixer a Codogno el 1951, ha estat bisbe auxiliar de Roma i president de la Pontificia Acadèmia per a la Vida. Reconegut i apreciat com un important teòleg, ha estat professor de teologia fonamental a la Pontificia Universitat Gregoriana de Roma i rector de la Pontificia Universitat Lateranense. Ha publicat com a autor i editor una trentena de volums i ha estat en especial relació amb el cardenal de Barcelona, sobretot amb motiu de la celebració durant aquest any de la Missió Metròpolis. Ha adoptat la basílica de la Sagrada Família com a icona del dicasteri que presideix.

PALABRA Y VIDA

«Con la mirada puesta en Jesucristo»

Nuestra archidiócesis de Barcelona, junto con la Iglesia entera, se prepara para celebrar, siguiendo las orientaciones del Santo Padre, el Año de la Fe que empezará el próximo 11 de octubre. Diversas conmemoraciones y eventos coinciden el próximo mes de octubre que, si Dios quiere, tendremos ocasión de ir comentando.

Por encima de todo, quisiera remarcar la intención que, según deseo de Benedicto XVI, ha de presidir todo lo que hagamos a lo largo de estos próximos meses. Dicho brevemente, esta sería la propuesta: en todo debe estar presente una preocupación y una voluntad misionera. Se acusa a veces a la Iglesia de que sólo rememora unos hechos pasados, sin intentar revivir estos acontecimientos en el presente y de prepararlos para el futuro, al menos para el futuro inmediato.

Como si respondiera a esta crítica, el Papa, en las palabras con que anunció el Año de la Fe, el 16 de octubre del año pasado, dijo que se trataba de evocar la belleza y la centralidad de la fe, la exigencia de fortalecerla y de profundizarla a nivel personal y comunitario. «Haciéndolo con una perspectiva no sólo

celebrativa, sino más bien misionera, en la perspectiva exactamente de la misión *ad gentes* y de la Nueva Evangelización», siendo estas sus palabras después del Ángelus de aquel día. Con la expresión latina *ad gentes* se entiende proponer a Jesucristo a todas las naciones que no han recibido el anuncio del Evangelio.

Desde esta perspectiva hemos de prepararnos para vivir el próximo Año de la Fe. Con el Papa debemos ser muy conscientes de que hoy día todo el mundo es tierra de misión donde anunciar a Jesucristo a los que no lo conocen porque nadie les ha propuesto ni su Persona ni su mensaje. Por lo tanto, la perspectiva es fundamental y básicamente misionera.

Por eso mismo este Año de la Fe debe ser un tiempo de esfuerzo para dar a conocer en especial a Jesucristo a los hombres y mujeres de nuestro entorno. De este modo estaremos en comunión con el deseo del Santo Padre. Él, en su carta apostólica en la que convocaba este Año, afirma: «Desde el inicio de mi ministerio como sucesor de Pedro, he recordado la exigencia de redescubrir el camino de la fe para iluminar de manera cada vez más clara la alegría y el entusiasmo renovado del encuentro con Cristo.»

Durante todos los meses del Año de la Fe tendremos que «poner la mirada en Jesucristo, quien inició y va completando nuestra fe».

La Iglesia no existe para anunciarse a sí misma, sino para evangelizar, para dar a conocer y hacer presente a Jesucristo y su Evangelio. Esto es lo que el Papa nos llama a vivir durante estos próximos meses de una forma más intensa.

Quisiera añadir que para nuestra diócesis tal propósito se integra muy bien con nuestro Plan Pastoral, cuyo primer objetivo dice así: «El anuncio de Jesucristo a los que no lo conocen». El Señor nos ha confiado la gozosa responsabilidad de anunciarlo a estas personas con el testimonio de nuestra vida cristiana y con nuestras palabras. Es muy conveniente que seamos conscientes de nuestro compromiso bautismal, que nos hace evangelizadores y apóstoles allí donde estemos. Y sobre todo debemos invocar la gracia del Espíritu Santo, ya que sólo Él puede abrir el corazón de los hombres y las mujeres de hoy a la Palabra de Jesucristo.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arzobispo de Barcelona